

חודש וחצי אחרי רצח הילד, לא כוענח הפשע. חשוד הנרצח אינו מאמין שזה הרוצח. הוא בטוח שלא

אלוהים לא חנן

בה. ילדים אינם חופשיים לשחק כפי ששיחקו קודם לכן, אמהות משגיחות ביתר-הקפדה על תנועות הילדים, וכל זר המגיע למקום הוא בגדר חשוד פוטנציאלי.

כנים אמרו הערבים. אנחנו עוד נחסל אתכם! בבריכת-המיטרה עלה שאין כל קשר בין המיקרה לבין רצח הילד. סיפור אחר, שסופר אחרי הרצח, היה של נער בן 15, שטען שמכונית פורד

לפני שלוש שנים, אחרי ריב עם שורטר בתא-סלפון על אסימון, הוא פגע בשוטרי באבן. בעיקבות זאת הוא נשלח שוב לבית-חולים לחולי-נפש בטיירה. אחרי שהשתחרר נתפס בגניבה, נשפט והוכנס לכלא. במשך כל הזמן היה נתון בטיפול ונטל תרופות חזקות.

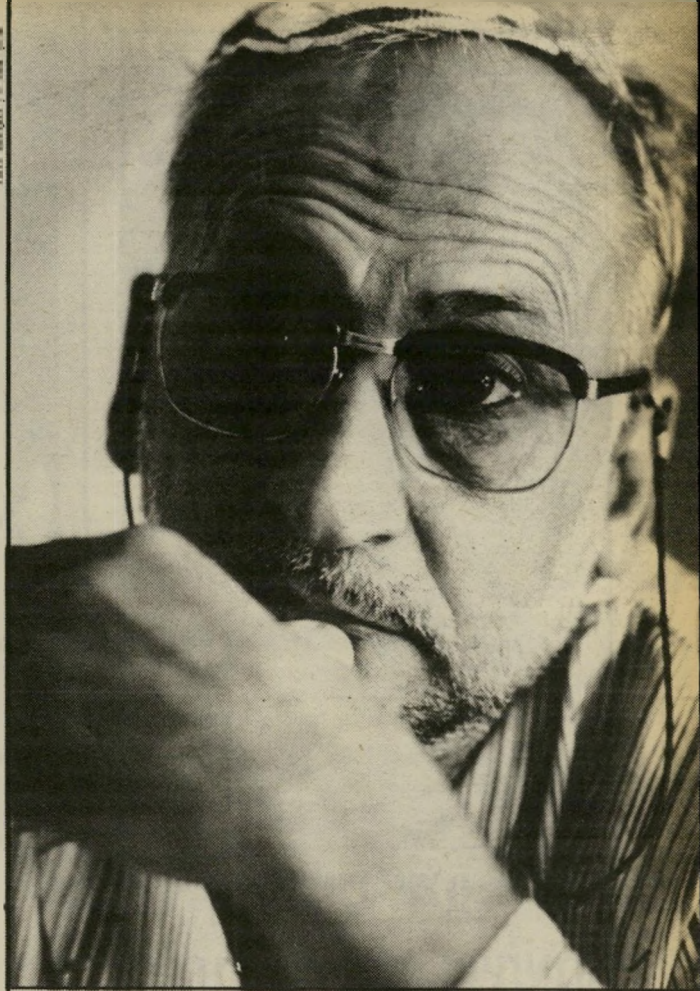
שכנים יודעים לספר שלפני כמה חודשים ניסה לפרוץ לביתה של מישהי פתח כהן, שגרה באותו הבניין שבו גרה מישפחת זגורי. הוא נתפס בשעת-מעשה וקיבל מכות הגונות מבני-המישהי פתח. קרובי-העצור אומרים שהוא לא פרץ לשם, אלא שחשדו בו משום שהיה כריזמטי. אצלם, אומנם, ספג מכות, אך הוא לא ניסה לנקום.

למישפחת כהן יש ילד שגם שמו חנן, ועל-כן עלתה הסברה שבעצם לא רצה העצור לפגוע בחנן זגורי, כי אם בחנן כהן. אלא שחנן כהן הוא בן 14, ולא יתכן שטעה בין השניים.

בני-מישפחתו של העצור מספרים שהיה עימם במשך כל היום. כבוקר הלך עם אחיותיו לבריכה. בשעה 2 בצהריים שב לביתו, התקלה ונה. בשעה 4 הלך לבקר אצל חבר, ובשעות הערב תיכנן לבוא לאירוע מישפחת. למישהי שבו חסר האליבי של העצור בין הזמן שהיה שם מהבריכה לבין הזמן שבו הלך לחבר. בשל שעה חסרה זו הוא עצור. זו השעה שבה חושבת המיטרה שזגורי נרצח.

הדמות המצטיירת מדברי מישפחתו של העצור, אינה מתאימה להנחה שאכן הוא שביצע את הרצח. אם כן, מדוע זקוקה המיטרה לתקופת-מעצר כה ארוכה? האם כדי ללחוץ עליו עד שיראה? האם בידורו מהמישפחה, שהיתה לו כמעט הקשר היחיד לחיים, יכול לזרז את פיענוח מיקרה-הרצח?

אביו של הילד מתקשה אף הוא להאמין שהעצור הוא שביצע את הרצח. המיטרה בדקה גם את סיפור התקרית שהיה בפי השכנים. היה ריב בין תושב השכונה ובין כמה ערבים, שבאו לבקר את אחת הנשים במקום. עלי-הסיפור התנכלו הערבים לצעירות, והידיעה עוררה זעמו של קרובי-מישפחה שלהן, שתקף את הערבים. לדברי השי

אבא זגורי
להרוג את הרוצח טיפין-טיפין

נאסר לפירסום עלי-הקשת המישהי. מרדכי.

לוקה בנפשו

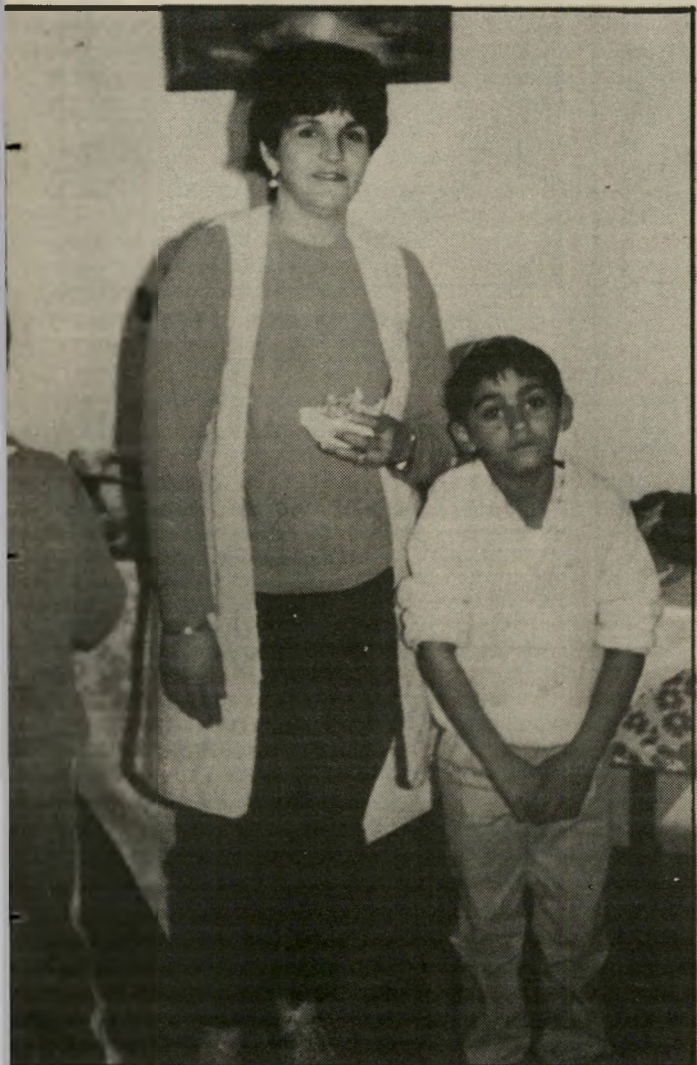
מישפחת העצור היא מישפחה עניפה מאוד בטיבעו, שש בנות ושלושה בנים. העצור הוא הבן השלישי, בן 32. הכל מכירים אותו, ואף יש קשר מישפחתי רחוק בינה לבין מישפחת זגורי. אחותו של העצור גם עובדת עם אביו של הנרצח, אמיל זגורי, באותו בית-האבות. זגורי טוען שאינו יודע מי העצור, אך מסתבר שלא כך הוא.

העצור התגייס לצה"ל כשהיה בן 17. הוא רצה להיות נהג צבאי, אך הצבא לא איפשר לו זאת. כשהשתחרר מהצבא, היו לו בעיות נפשיות. הוא נשלח להסתכלות, ומאז בילה שנים רבות בבתי-חולים לחולי-נפש. הוא לא עבד והתקשה להעסיק את עצמו.

הורש וחצי אחרי רצח הילד חנן זגורי (8 וחצי), ביקשה השבוע המיטרה להאריך בפעם השלישית, ל-15 יום נוספים, את מעצרו של צעיר יהודי בן 32, תושב קריית-טיבעו, לר"ק בנפשו, בעל עבר פלילי, שהיה אסור בעבר בכלא-ירמון במשך חמישה חודשים בעוון גניבה.

אף שקיים איסור על פירסום שם החשוד, יודעים כל תושבי המקום במי המדובר. יודעים לספר על מעלליו בעבר וקורות-חיים. התאווה להפגין ידע והתמצאות בנעשה גורמת לתושבים להפנות את העיתונאי למישפחת החשוד. וזו שמחה שניתנת להם האפשרות להגן על הבן העצור.

שעות אחדות אחרי שנתגלתה גופתו של הילד, נעצר החשוד בפעם הראשונה. אחרי שגירסתו נבדקה, שוחרר למחרת היום. שבוע אחר-כך נעצר שוב, ומאז הוא נתון במעצר, כששמו

חנן ואמו
ממתנה לחנן שישבו

מרסל זגורי, אמו של חנן, מלווה בבוקר את בתה אסתר בת ה-11 לבית-הספר, ובשעות הצהריים מלווה אותה בחזרה. בשעות שהבת לומדת נמצאת האם אצל מישפחתה. קשה לה להיות בביתה. המחשבות, חוסר השקט הנפשי, חוסר הריכוז, מונעים בעדה מלהמשיך לעבוד. הכל מסתובב סביב האסון שפקד אותה. היא עוד ממתינה לחנן שישוב.

הוא נרצח ביום השבת, ה-27 באוגוסט. באותו היום ברח הרצל אביטן מכלא באר-שבוע. כל הורקורים הופנו לעבר הכריזה והרצח קיבל בתקשורת כותרת מישינית. סמוך לשעה 6 לפנות-ערב נתגלתה גופתו במרחק של כ-100 מטר מבית הוריו. "אני ישנתי, ואשתי ישבה בסלון עם רוד שלה, שבא מצרפת. בשעה 3 אחרי-הצהריים חנן קרא לי שארד, כדי ללכת איתו לבית-הכנסת". הוא לא ירד. בסביבות השעה 3, אומרת המישהי טרה, נרצח חנן. גופתו נמצאה תכולה בצורה מזעזעת ועליה סימני אלימות קשים, אך לא סימנים של תקיפה מינית.

טיירה לבנה רדפה אחריו, והיושבים בה ניסו לחטוף אותו. אחרי-כך שונתה הגירסה, ונאמר שהיתה זו מכונית מסוג פורד אסקורט.

אין גבול לדימיון. גם לגבי הסיפור הזה העלתה בריקת-המיטרה שאין בו ממש.

לא יד אלוהים

בטיבעו ניכרת לעין החלוקה בין שני חלקיה. בחלק האחד גרים אנשים מבוססים, רבים מהם יוצאי-גרים מנייה, המטפחים את חצרות בתייהם החד-קומתיים, עילית חברתית ואיני-טלקטואלית. ובהמשך הכביש, כמעט בפאתי טיבעו, קריית-טיבעו, שכונה בעלת חוות חיצונית מוזנחת, רוב התושבים הם יוצאי צפון-אפריקה, מישהי פחות מרובות-ילדים, בעלות הוויכיים שונה, המיוחד לשכונה. ובשכונה, כמו בשכונה, הכל יודעים על הכל, מי ילד, מי נישא, מי התגרש, באיזה בית עבר חתול שחור בין בני-הזוג.

חורש וחצי אחרי האסון המזעזע שפקד את השכונה, האותות עדיין ניכרים

גופת חנן ליד זירת הרצח
ערכי לא היה בא לרצוח מול האף שלנו